

[Hølge von Rosen.]

forstå, at jeg er ikke enig med hr. Grünbaum i, at vi er på sikker grund igennem det, der er sket ved kildeskatten. Men medens det ligger sådan med løn, der udbetales af erhvervsdrivende og andre, som trækker det fra, så er løn, der ikke trækkes fra hos arbejdsgiveren, næppe kontrollabel. Der bliver altså områder, som ikke lader sig undersøge. Det er så de områder, der, hvis man får en fornuftig undersøgelse sat i gang og får et resultat, man mener at kunne bygge på, vil udgøre den rest, det vil være interessant at kigge på. Jeg vil sige på forhånd, at hvis den rest f. eks. skulle blive af en størrelsesorden på 4 milliarder kr., så vil jeg heller ikke tro på den, så vil det hele vise sig ikke at være overensstemmende. Men undersøgelsen af de områder, hvor man kan foretage kontrol — og det bliver hovedsagelig erhvervslivet i videste forstand — kan have stor værdi.

Det offentlige bør i hvert fald gå foran ved at starte kontrollen af lønangivelser frastat og kommune. Det kan foretages af revisionsdepartementerne. Jeg har en anelse om, at der vil komme overraskende resultater ud af det. Hvis der er tale om de enorme beløb, som blev nævnt før, de 9 milliarder kr., må det for dem, der tror på det, være evident, at et sådant skattesnyderi ikke alene ligger hos erhvervslivet, men hos hele samfundet så at sige.

Jeg er enig med hr. Grünbaum i, at vi har fået gode kontrolmidler, men jeg er ikke helt så entusiastisk med hensyn til lønangivelserne, som hr. Grünbaum er. Jeg tror faktisk ikke, at kildeskatteapparatet har betydet nogen som helst ændring, men det kan jo være mig, der tager fejl.

Til hr. Ømann: det er efter min mening betænkeligt at gå til så drastiske forholdsregler som pengeombygning på et løst grundlag. Denne kontrol beslægtet jo, som det er blevet sagt før, arbejdskraft, som vi ikke har for meget af for øjeblikket, men pengeombygningen er for øvrigt også efter de erfaringer, som vi har fra den forrige pengeombygning i 1945 — og de er endnu frisk i minde hos nogle — ganske uegnet til at finde det mest omfattende snyderi, nemlig snyderiet hos dem, der bruger pengene. Så langt kunne man altså komme dengang, at man kunne se, at dette var tilfældet. Man

kunne selvfølgelig ikke måle beløbene; men det må antages, at langt den overvejende del af penge fra snyderiet er gået til forbrug og ikke til opsparing.

Hvad angår formuerne, som hovedsagelig er det, man kunne finde ved en pengeombygning, må jeg dog sige, at hvis man virkelig ville mene, der var nogen værdi i at sætte specielt ind på dette, så var netop kontrollen af formuerne et område, hvor der kunne gøres noget effektivt, hvis man satte det helt store apparat i værk. Der er jeg altså enig med hr. Grünbaum, tror jeg, i, at sådan skal det gøres. Det andet er for upraktisk. Jeg må altså af saglige grunde afvise den idé, hr. Ømann her har fået.

Hvis en stikprøvekontrol skal gøres effektiv, altså en kontrol, som jeg nævnte før, med henblik på at få et nærmere mål for skattesnyderiet, i hvert fald på de områder, hvor det kan opnås, må det formentlig ske på bekostning af indsatsen i det løbende ligningsarbejde. Jeg vil ikke stå her på tålerstolen og foreslå noget uden at sige, at der er et „men“ derved. Men selv om jeg er opmærksom på, at dette vil lyde som et „men“ ved en sådan indsats, vil jeg dog pege på, at de erfaringer, man har fra udlandet — det er især Norge, jeg tænker på — viser, at der ikke sker nogen skade, ikke alene ikke nogen stor skade, men vistnok slet ingen skade; ved, at man foretager selv omfattende overspringelser, bare de ikke er aftalt eller på anden måde kan kendes af skatteyderne; og det er jo let at klare, idet man bare kan vedtage dem, efter at selvangivelserne er kommet ind.

De skattefrie kapitalgevinster er det andet af hr. Ømanns punkter, og hertil vil jeg sige, at samfundsskabte gevinster har det radikale venstre altid ment ikke alene burde beskattes, men inddrages af samfundet. Det er imidlertid lettere sagt end gjort praktisk at følge denne retningslinje uden på den ene side at gøre uret, og uden at der på den anden side forvoldes skadevirkninger i det økonomiske system — kort sagt kommer grus i mekanikken. Med frigørelsesafgiften gør vi jo et meget radikalt forsøg, forekommer det mig, og vi må så se, hvad det fører til i praksis.

I øvrigt mangler der ikke så meget i beskattningen af kapitalgevinster, især ikke i erhvervslivet. Parcelhusene vil jo komme til